

RECENSIE. 'Walden' van Jonas Vermeulen: Zelfs solo speel je nooit alleen ****

Jonas Vermeulen in zijn solovoorstelling 'Walden'. — © Bert Duerinck

In 'Walden' kruipt Jonas Vermeulen in de huid van een man die moeilijk kan aarden in een materialistische wereld, tussen mensen die dwepen met zeeën van slechte ideeën.

Guy Van Vliet

Zaterdag 7 oktober 2023 om 03:00

Laat nu net de ergste twee van die 'zakken met een kop om op te kakken' naast hem komen wonen. Zijn narcistische rechterbuurman ploegde zijn tuin, als een wannabe Bob De Bouwer, om tot een 'In Flanders Fields'-landschap. De linker buurman is een egoïstische jazzmuzikant die dweept met gepikte meningen. En nu blijken die beste burens uitgerekend een probleem te hebben met hém.

Tijd dus om te ontsnappen, naar een plek in het bos, weg van de kudde. Maar ook de vrijgevochten avonturier komt tot het besef: zelfs solo speel je nooit alleen. Jonas Vermeulen gebruikt het nog steeds relevante *Walden* van de maatschappijkritische Henry David Thoreau als uitgangspunt voor zijn even briljante als eigentijdse solovoorstelling. De keuze om op rijm te werken, geeft een heerlijk ritme aan de fascinerende tekst, die als muziek in de oren klinkt. Al even biologischer zijn de weidse projecties met een microscoopcamera, die net als de tekst tot in de diepste vezel doordringt. De sprong van de hoofdrol in *Zillion* naar *Walden* is maar een kleine stap voor een rasechte theatermaker als Jonas Vermeulen.